

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **H. H.**
státní příslušností Ukrajina
bytem O.
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č. j. OAM-623/ZA-ZA11-VL14-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, se přiznává proti státu odměna za zastupování ve výši 6 800 Kč. Odměna bude

vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Stát nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 25. 4. 2018 podal svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli finančním potížím, rovněž mu nevyhovuje politická situace na Ukrajině, když hlasoval pro někoho jiného, a nyní je pronásledován vnitřními orgány. Chce pracovat, ale není práce. Při pohovoru před žalovaným ke svým opakovaným návratům do vlasti sdělil, že tam jsou vždy nějaké problémy. Když přijel domů, rozdělil peníze mezi dceru a matku, lidé z vnitřních orgánů Ukrajiny po něm chtěli nějakou část peněz. Kvůli rvačce z roku 1985 jej nepovolali na vojnu, ale zavřeli jej na tři roky. Od té doby je pronásledovaný. Vždy, když se procházel s dcerou nebo někam šel, našli důvod jej chytit kvůli tomu, že je bývalý trestanec. Z tohoto důvodu nemohl najít práci, ale vždy nějakou našel, protože musel živit rodinu. Chytal jej každý policejní pracovník nebo někdo z obvodní policie. Stěžoval si na jednání policistů, ale úřad podle něj proti policii nemůže nic dělat. Byl s právníkem a ten mu vysvětloval, že od té doby uplynulo již 30 let a jeho trest už je vymazaný. Když chodil na ukrajinskou ambasádu, ti mu také nemohli pomoci, protože nemůže mít zahraniční pas, když je pronásledován policií. Žalobce jim měl říct, že mu všechno bylo prominuto, a úřady mu vydaly cestovní pas. Naposledy byl na Ukrajině v letech 2015 a 2018. Ke svému tvrzení, že mu nevyhovuje politická situace, protože hlasoval pro někoho jiného a teď je pronásledován vnitřními orgány, žalobce uvedl, že když bylo před volbami, bylo jim řečeno, že když budou volit konkrétní osobu, tak Podkarpatská Rus po jejich vítězství dostane autonomii. To bylo za doby Juščenka a Janukovyče, už dávno.
2. Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2019, č. j. OAM-76/LE-VL14-VL13-2018, žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12 – § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). Uzavřel, že žalobcova žádost je zjevně účelová, neboť žalobce ji podal až poté, co mu bylo pro jeho neoprávněný pobyt na území ČR orgány policie uloženo správní vyhoštění a byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Cílem žádosti tak bylo pouze legalizovat žalobcův pobyt na území ČR, k čemuž však slouží instituty předvídané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalovaný si je vědom ekonomických potíží, s nimiž se ukrajinští občané potýkají, ty však z nich nečiní uprchlíky. Tvrzení žalobce o problémech s vnitřními orgány Ukrajiny pak byla zcela nekonkrétní; nadto žalobce přes tyto tvrzené problémy z vlasti opakovaně vycestovával. Ani obavy žalobce z mobilizace a vstupu do ukrajinské armády nejsou azylově relevantní. Existence ozbrojeného konfliktu v zemi žalobcova původu také nemůže být důvodem udělení azylu či doplňkové ochrany – žalobce nadto naposledy žil v Zakarpatské oblasti, tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva.

3. Žaloba proti uvedenému rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. OAM-76/LE-VL14-VL13-2018, byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 11. 2019, č. j. 61 Az 21/2019-43 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na <http://www.nssoud.cz>). Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 18. 8. 2020, č. j. 5 Azs 435/2019-32.
4. Dne 18. 9. 2020 žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu jako důvod žádosti uvedl, že nesnáší ukrajinskou politiku, má strach o svůj život, protože mu doma vyhrožovali. Dále výslovně sdělil, že o tomto již hovořil u předchozí žádosti, jeho obavy jsou stále stejné, důvody podání žádosti se nezměnily a jiné důvody nejsou.
5. Žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 11. 1. 2021, č. j. OAM-623/ZA-ZA11-VL14-2020, kterým byla žalobcova (druhá) žádost o udělení mezinárodní ochrany označena za nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní bylo zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalovaný v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce uvedl naprosto stejné důvody podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako v řízení o jeho první žádosti, tj. špatnou politickou a všeobecnou situaci na Ukrajině a údajné pronásledování jeho osoby ze strany ukrajinských vnitřních orgánů. Sám žalobce při poskytnutí údajů ke své druhé žádosti výslovně uvedl, že o všech důvodech své opakované žádosti již hovořil v rámci předchozího správního řízení, a opakovaně deklaroval, že jeho důvody jsou stejné a jiné důvody nemá. Žalovaný připomněl, že těmito důvody žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany se zabýval v rámci řízení o jeho první žádosti, neshledal tam žádné důvody pro její udělení a jeho rozhodnutí potvrdily i příslušné soudy. Od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, na Ukrajině nedošlo k žádné obecné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
6. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č. j. OAM-623/ZA-ZA11-VL14-2020, podal žalobce nyní posuzovanou žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), v níž bez bližší specifikace uvedl, že se v případě vyhoštění obává vážné újmy kvůli výhrůžkám smrti, před kterými ho ukrajinské orgány neumějí ochránit, a požádal proto o přiznání odkladného účinku žalobě. V doplnění žaloby pak prostřednictvím ustanoveného právního zástupce namítal nedostatečné vyhodnocení toho, zda nedošlo k podstatným změnám okolností vztahujícím se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Zdůraznil, že je třeba vyhodnotit materiály týkající se jak situace relevantní v průběhu aktuálního řízení, tak materiály týkající se situace v průběhu řízení o první žádosti. Žalovaný postupoval nesprávně, neboť posouzení eventuální změny situace provedl na základě materiálů, které mohly patrně vypovídat o situaci v době aktuálního řízení, ale již se ve svém odůvodnění nevěnoval materiálům týkajícím se situace v době první žalobcovy žádosti. Napadené rozhodnutí tak pro absenci relevantního a důkazy dostatečně podloženého vyhodnocení eventuální změny situace od minulého řízení nemůže obstát. Závěrem žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí, jehož závěry stručně zrekapituloval, poukázal na judikaturu, která dle něj podporuje jeho závěry, a navrhl žalobu zamítnout.
8. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), s tím, že skutkové novoty jsou přípustné v situaci, kdy mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, stanoví povinnost přihlížet k určitým skutečnostem kdykoliv v průběhu řízení. Jedná se tak v řízení o mezinárodní ochraně o nutnost respektování zásady *non-refoulement* (viz rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011-131, či ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012-65, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16; nálezy a usnesení Ústavního soudu jsou dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci dle § 51 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
10. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
12. Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Z této ustálené judikatury plyne, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, která může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, na straně druhé však mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Judikatura dále dovodila, že v případě citovaných nových skutečností se může jednat zejména o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času (např. změna situace v zemi původu nebo změna osobních poměrů žadatele). Věcné projednání opakované žádosti je však vždy výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní

jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, nebo na ně navazující řadu usnesení NSS ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76, ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019-67, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 9 Azs 338/2019-52, ze dne 6. 8. 2020, č. j. 7 Azs 166/2020-46, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 7 Azs 216/2020-32, ze dne 11. 2. 2021, č. j. 6 Azs 322/2020-57, rozsudek ze dne 27. 2. 2020, č. j. 1 Azs 477/2019-38, aj.). Podmínkou pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

13. Žalobce jako důvod podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu dne 24. 9. 2020 uvedl, že jeho důvody jsou politické, nesnáší „*„[u]krajinskou politiku a všechno. Mám strach o svůj život, protože mi doma vybrožovali.“*“ Soud konstatuje, že je zřejmé, že tyto důvody (nesouhlas s ukrajinskou politickou situací a obava z vnitřních orgánů Ukrajiny) byly uvedeny již v řízení o žalobcově první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. To ostatně žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 9. 2020 výslovně připustil: „*O tomto jsem hovořil již u předchozí žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Moje důvody pro podání žádosti se nezměnily. Je to stejné jako u předchozí žádosti. Moje obavy jsou stále stejné. Jiné důvody nejsou.*“). Tyto důvody již žalovaný řádně posoudil v řízení o první žalobcově žádosti, kde uzavřel, že nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany (rozhodnutí ze dne 1. 4. 2019, č. j. OAM-76/LE-VL14-VL13-2018). Jeho závěry přitom byly aprobovány ze strany jak Krajského soudu v Ostravě (viz rozsudek ze dne 20. 11. 2019, č. j. 61 Az 21/2019-43), tak i Nejvyššího správního soudu (viz usnesení NSS ze dne 18. 8. 2020, č. j. 5 Azs 435/2019-32). Je tedy evidentní, že oproti řízení o první žalobcově žádosti nedošlo k žádné azylově relevantní změně žalobcových osobních poměrů. Žalobce ani v doplnění žaloby nekonkretizoval, z jakého důvodu by měl být na Ukrajině vystaven újmě v důsledku výhrůžek smrti, jak uvedl bez dalšího upřesnění v žalobě.
14. Pokud jde o situaci v zemi původu, v rozhodnutí o první žalobcově žádosti žalovaný vycházel z tehdy dostupných a aktuálních podkladů (jejich výčet viz na str. 4 rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. OAM-76/LE-VL14-VL13-2018; jednalo se zejména o výroční zprávu Human Rights Watch o Ukrajině ze dne 18. 1. 2018, zprávu Freedom House o Ukrajině z ledna 2018, zprávu OAMP ze dne 22. 1. 2018 či informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2018). Na str. 12 svého rozhodnutí ze dne 1. 4. 2019 mimo jiné uvedl, že si je vědom probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti na Ukrajině: „*Nicméně žalobce naposledy žil v Zakarpatské oblasti, tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva. S odkazem na výše citované podklady správní orgán opakuje, že není žádný důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku země je přitom již dlouhodobě bezpečnostní situace*

nezměněná, zcela stabilní, nedochází v něm k ozbrojeným střetům a zmíněná bezpečnostní situace se ho vůbec netýká.“

15. V nyní posuzovaném případě žalovaný vycházel ze zprávy OAMP ze dne 25. 4. 2020 o situaci na Ukrajině. Zde je k bezpečnostní situaci mimo jiné uvedeno, že se od roku 2015 relativně uklidnila a nadále zůstává klidná, ale situace na východě Ukrajiny je stále napjatá. Bezpečnostní incidenty se soustřeďují k tzv. linii dotyku. Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo v průběhu roku 2019 ani začátkem roku 2020 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí kromě Luhanské a Doněcké oblasti. Ve vztahu k Zakarpatské oblasti, kde žalobce před odchodem z vlasti naposledy pobýval, je zde uvedeno, že oblast je pod kontrolou ukrajinské vlády. V roce 2015 zde proběhl incident s Právým sektorem a současně zde působilo hnutí Rusínů dožadující se autonomie. Podle dostupných informací nedocházelo k žádným dalším bezpečnostním incidentům.
16. Na základě této zprávy OAMP ze dne 25. 4. 2020, ve spojení se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. OAM-76/LE-VL14-VL13-2018, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 11. 1. 2021 správně uzavřel, že od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, na Ukrajině nedošlo k žádné obecné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Na Ukrajině naopak od pravomocně ukončeného předchozího řízení proběhly pozitivní změny v posílení základních práv a svobod občanů Ukrajiny. Česká republika dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti, za tzv. bezpečnou zemi původu. Na Ukrajině, tedy ani v Zakarpatské oblasti, kde měl žalobce naposledy trvalé bydliště, obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
17. Dle závěru soudu není pochybením, jestliže žalovaný při rozhodování o druhé žádosti mezi podklady rozhodnutí zařadil toliko zprávu OAMP ze dne 25. 4. 2020 a nikoliv i podklady z doby řízení o první žádosti – z těchto (starších) podkladů totiž žalovaný pochopitelně vycházel v rozhodnutí o první žádosti. Z porovnání shora odkazovaných závěrů obsažených v rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019 a z informací uvedených ve zprávě OAMP ze dne 25. 4. 2020, jež byla podkladem napadeného rozhodnutí, je zřejmé, že k žádné zásadní změně bezpečnostní situace v zemi žalobcova původu nedošlo. V této souvislosti je třeba podotknout, že žalobci bylo zasláno předvolání k seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 11. 11. 2020, žalobce se však ve stanoveném termínu k seznámení se s podklady rozhodnutí nedostavil ani nenavrhł další podklady rozhodnutí. Ani v žalobě pak netvrdil žádnou konkrétní okolnost, z níž by měla vyplývat změna situace v zemi původu v mezidobí od první žádosti o mezinárodní ochranu (srov. podobně usnesení NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 2 Azs 137/2020-28, či ze dne 28. 4. 2020, č. j. 6 Azs 200/2019-34).

18. Krajský soud podotýká, že situaci na Ukrajině nelze hodnotit jako tzv. totální konflikt vykazující vůči žalobci konkrétní individualizované nebezpečí. Je třeba předně poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, v němž bylo k bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatováno: *„Na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* Tyto závěry přitom byly dále potvrzeny také v pozdějších usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016-33, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017-24, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017-35, nebo ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 Azs 193/2020-51. V usnesení ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 382/2018-67 (bod 5), Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak – je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasazených oblastí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39).“* Nelze pak odhlížet od skutečnosti, že žalobce před odchodem ze země původu pobýval v Zakarpatské oblasti, která se nachází v západní části země, již se válečný konflikt netýká (srov. též usnesení NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 230/2020-24, bod 10).
19. I z uvedené judikatury tedy plyne, že situace v zemi původu, jakož i v Zakarpatské oblasti, se v mezidobí od první žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu nijak zásadně nezměnila. Žádnou konkrétní skutečnost svědčící o opaku ostatně netvrdil ani sám žalobce. Pokud jde o námitku údajné újmy v důsledku výhrůžek smrti, pak žalobce nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, proto soud tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou a účelovou. Ostatně již Nejvyšší správní soud ve věci žalobce v usnesení ze dne 18. 8. 2020, č. j. 5 Azs 435/2019 - 32 (bod 17) uvedl: *„S ohledem na celkovou situaci stěžovatele, jeho dlouhodobý pobyt v České republice, pravidelné návraty na Ukrajinu, jakož i dobu podání žádosti o mezinárodní ochranu tak Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že by stěžovatel čelil nějakému skutečnému vydírání a skutečnému nebezpečí vážné újmy.“*
20. Žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na jeho základě přijal odpovídající právní závěry, jež řádně odůvodnil. Žalobce v rámci řízení o své druhé žádosti (ani v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí) nevznesl tvrzení o závažné skutečnosti, které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení a jež by mohlo mít za následek udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Žalobou napadené rozhodnutí pak plně dostalo požadavkům kladeným na rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, jak jsou specifikovány v judikatuře Nejvyššího správního soudu (konkrétně např. v rozsudku jeho rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS).
21. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

22. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
23. O náhradě nákladů účastníků řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
24. Ustanovený právní zástupce žalobce Mgr. Ladislav Bárta, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 10 větou první s. ř. s. platí odměna za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a písemné podání – doplnění žaloby ze dne 10. 3. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], za dva úkony 6 200 Kč. K této částce je třeba připočítat 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby. Právní zástupce žalobce není plátcem DPH, proto soud ve smyslu § 35 odst. 10 věty druhé s. ř. s. nepřiznal k odměně za zastupování částku odpovídající příslušné sazbě daně. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 6 800 Kč.
25. V souladu s ustanovením § 60 odst. 4 s. ř. s. nemá stát právo na náhradu nákladů řízení. Procesně neúspěšný žalobce je osvobozen od soudních poplatků dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a proto mu proti státu nelze uložit povinnost k náhradě nákladů řízení.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 17. března 2021

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně